

Sygnatura akt IV P 39/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ostródzie IV Wydział Pracy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Dąbrowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Marlena Młynarkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 09 czerwca 2016 r. w Ostródzie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. S. PESEL (...)

przeciwko P.Z.U.H. (...) Sp. z o.o. w P. NIP (...)

o świadczenia związane z podróżą służbową

I. oddała powództwo,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2050 zł (dwa tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód P. S. złożył pozew przeciwko P.Z.U.H. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. o zapłatę kwoty (...)(...) EUR wraz z ustawowymi odsetkami od 17 lutego 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że był zatrudniony w pozwanej, ostatnio na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Z tytułu umowy o pracę powód otrzymywał wynagrodzenie za pracę, ale nie otrzymywał od pracodawcy ryczałtów za noclegi z tytułu odbywania podróży służbowych. Powód wskazał, że dla wyliczenia roszczenia dochodzonego pozwem przyjął kwotę ¼ z 103 EUR za jeden dzień podróży tj. 182 dni x 25.75 EUR. W/w kwota obejmuje ryczałt za noclegi z tytułu odbywania podróży służbowych za okres od 01 lutego 2012 roku do 31 lipca 2012 roku.

Pozwana P.Z.U.H. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew argumentowała, iż należności z tytułu podróży służbowych zostały powodowi zapłacone. Nadto pozwany udostępniał pracownikom w trakcie podróży międzynarodowych bezpłatne pokoje w miejscowościach S. i K., z których powód każdorazowo korzystał.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. S. zatrudniony był w P.Z.U.H. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. w okresie od 26 kwietnia 2010 roku do 12 lipca 2013 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy, w okresie od 26 kwietnia 2010 roku do 31 sierpnia 2011 roku na stanowisku ślusarza, a od 01 września 2011 roku do 12 lipca 2013 roku na stanowisku kierowcy. Stosunek pracy został rozwiązany na mocy porozumienia stron. Wynagrodzenie zasadnicze powoda brutto wynosiło 3000 zł.

(dowód: świadectwo pracy k. 12-13, umowa o pracę – część B akt osobowych, bez oznaczenia numerowego)

W pozwanej spółce obowiązuje Regulamin wynagradzania, zgodnie z którym kierowcom wypłacane jest wynagrodzenie w stawce ryczałtowej miesięcznej – od 1000 do 1200 euro, w której mieści się wynagrodzenie

zasadnicze wynikające z umowy o pracę oraz kwota na pokrycie miesięcznych wydatków związanych z wyjazdami tj. ewentualnych noclegów, wyżywienia, itp. Ryczałt przeliczany jest według kursu NBP z ostatniego dnia miesiąca (§2 pkt 1 ppkt b). Wpłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się jeden raz w miesiącu przelewem na nr konta podany przez pracownika lub gotówką 10-go każdego miesiąca za miesiąc poprzedni. Jeżeli ustalony dzień wypłaty wynagrodzenia za pracę jest dniem wolnym od pracy, wynagrodzenie wypłaca się w dniu poprzedzającym określony dzień. Diety i dodatki za pracę wypłaca się 20 każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, chyba że ustalono z pracownikiem inaczej.

(dowód: Regulamin wynagradzania k. 104-107)

Pozwana w miejscowościach S. oraz K. w N. posiada budynki/pokoje udostępniane nieodpłatnie m.in. kierowcom, którzy przyjeżdżają z ładunkiem lub po jego odbiór. Powód w całym okresie swojego zatrudnienia dysponował na własny użytek całkowicie nieodpłatnie, pokojem w S., do którego miał klucze. Również w miejscowości K. powód każdorazowo mógł nieodpłatnie nocować w pokoju. Kierowcy zatrudnieni w pozwanej i jeżdżący na trasach międzynarodowych (w tym powód) w okresach odpoczynku podczas pobytu za granicą nocowali w w/w pokojach. Żaden z kierowców (również powód) w okresie zatrudnienia w pozwanej spółce nie zgłaszał pozwanej żądań dotyczących ryczałtu za nocleg.

(dowód: pismo k. 118-122, zeznania świadka Z. D. – e-protokół z 10 września 2015 roku zapis 00:11:55-00:28:38, zeznania świadka J. G. – e-protokół z 10 września 2015 roku zapis 00:37:26-00:56:06, zeznania świadka K. H. – e-protokół z 10 września 2015 roku zapis 00:56:16-01:11:13, zeznania świadka D. R. – e-protokół z 07 kwietnia 2016 roku zapis 00:10:31-00:28:12)

Pismem z dnia 17 lutego 2015 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty (...) EUR z tytułu ryczałtów za noclegi w okresie zatrudnienia od 01 września 2011 roku do 12 lipca 2013 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 10)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, które nie wzbudziły wątpliwości Sądu w zakresie swej wiarygodności, w pełni korespondują ze sobą i składają się na ustalony w sprawie stan faktyczny. Nie były one kwestionowane przez strony postępowania, a nadto nie zachodziły również żadne wątpliwości, co do ich formy bądź treści.

Sąd uwzględnił również zeznania świadków Z. D., J. G., K. H. oraz D. R., które są ze sobą zgodne w zakresie warunków wynagradzania kierowców oraz spędzania noclegów w pokojach udostępnianych przez pozwaną. Zeznania stron - pochodzące od osób bezpośrednio zainteresowanych korzystnym wynikiem postępowania, a ponadto postrzegających dotyczące ich zdarzenia w sposób subiektywny, Sąd potraktował z dużą ostrożnością, dając im wiarę tylko w takim zakresie, w jakim relacje stron były zbieżne ze sobą lub znajdowały potwierdzenie w innym materiale dowodowym.

Podstawę prawną żądania powoda stanowi przepis art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (j.t. Dz. U. z 2012 r., poz. 1155), zgodnie z treścią którego kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalone na zasadach określonych w przepisach art. 77 (5) § 3-5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy.

W myśl zaś art.77⁵§ 1 kp pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Stosownie do art.77²§2 kp, minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze

kraju oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków. Z kolei w myśl art.77⁵§3 kp, warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania. Natomiast stosownie do treści art.77⁵§5 kp, w przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

W tym miejscu zauważyć należy, iż w spornym okresie kwestia należności z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju unormowana była przepisami Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 roku w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. 2002.236.1991, ze zm.).

Stosownie do treści §2 tegoż Rozporządzenia, z tytułu podróży, odbywanej w terminie i w państwie określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują:

1)diety;

2)zwrot kosztów:

a)przejazdów i dojazdów,

b)noclegów,

c)innych wydatków, określonych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb.

W myśl §9 ust.1 Rozporządzenia, za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia. Zgodnie z §9 ust.2 Rozporządzenia, w razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1. Ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu. Stosownie do treści §9 ust.3 rozporządzenia, w uzasadnionych przypadkach pracodawca może wyrazić zgodę na zwrot kosztów za nocleg w hotelu, stwierdzonych rachunkiem, w wysokości przekraczającej limit, o którym mowa w ust. 1. Natomiast zgodnie z §9 ust.4 rozporządzenia, przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewnia pracownikowi bezpłatny nocleg.

Przenosząc powyższe okoliczności faktyczne na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że w pozwanej obowiązywał Regulamin Wynagradzania, który określał zasady wypłaty diet i ryczałtów z tytułu delegacji. Zgodnie z Regulaminem wynagradzania kierowcy otrzymywali wynagrodzenie ryczałtowe w kwocie 1000-1200 euro, w którym mieściło się wynagrodzenie zasadnicze wynikające z umowy o pracę oraz kwota na pokrycie miesięcznych wydatków związanych z wyjazdami tj. ewentualnych noclegów, wyżywienia itp. Powód znał treść tego aktu. Sąd nie dał wiary twierdzeniom powoda, jakoby powód nie wiedział, że w pozwanej spółce istnieje regulamin wynagradzania. Powyższemu przeczą przedłożone przez pozwaną dokumenty i zeznania świadków. Przeczą temu również zeznania samego powoda, który zeznał, że jego wynagrodzenie miesięczne wynosiło 1200 euro, z czego około 500-600 euro miesięcznie pokrywało koszt ewentualnych noclegów. Powód był zatem świadomy, że w skład jego wynagrodzenia wchodzi również ryczałt z tytułu noclegów. Kierowcy (w tym powód) od samego początku mieli pełną świadomość jakie świadczenie i za co otrzymują. Nigdy nie zgłaszali pracodawcy z tego tytułu roszczeń, jak również nie kwestionowali przyjętych postanowień umownych, czy obowiązujących zapisów regulaminowych.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził ponadto, że oprócz wypłacanego ryczałtu, pozwana zapewniła powodowi oraz innym pracownikom pokoje udostępnione nieodpłatnie w czasie odbywanych przez nich podróży służbowych. Powód w okresie zatrudnienia dysponował na własny użytek całkowicie nieodpłatnie pokojem, do którego miał klucze. W świetle powyższego, powód nie udowodnił, zgodnie z regułą wynikającą z art. 6 kc, że przysługuje mu ryczałt za noclegi w kabinie. Twierdzenia powoda, jakoby spędzał noclegi w kabinie są gołosłowne, nie poparte żadnymi dowodami. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że powód korzystał z mieszkania udostępnianego przez pozwanego.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 kpc. Na zasądzoną kwotę 2050 zł składało się wynagrodzenie pełnomocnika (1800 zł – ustalone w oparciu o § 11.1 pkt 2 w zw. z §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu) oraz 250 zł tytułem dojazdów pełnomocnika na rozprawy (50 zł x 5 rozpraw).